

os over alt, thi det er jo vor danske Ungdom, eventuelt vore Sønner, vor Ægtefælle, som det her drejer sig om. Her er vort Hjerte og vor Interesse levende og udelte med, og vi er derfor berettigede til at fremsætte vore Meninger ogsaa om denne vigtige Sag.

Jeg vil gerne indrømme, at vor Stilling til Militærvæsenet maaske i første Linie er mere følelsesmæssigt end forstandsmæssigt bestemt, og rent følelsesmæssigt tror jeg paa Tusinder og atter Tusinder af danske Kvinders Vegne at kunne sige, at vi af hele vort Hjerte hader Krigen og Krigens Følger og i højeste Grad føler os knuget af dette, at Landene stadig nødes til at opretholde et Militærvæsen. Men ogsaa vor Tanke og Forstand reagerer overfor det. Imidlertid, dermed kan man jo desværre i Øjeblikket ikke hindre Krigen eller fremtvinge en Afrustning blandt Staterne. Mange af os, herunder sikkert ogsaa mange af Venstres Kvinder, mener derfor, at det for Tiden er nødvendigt for en Stat som Danmark at have et Militærvæsen, som har den Opgave at vise, at vi her i Danmark vil værne vor Neutralitet, hvis nogen skulde prøve paa at krænke den, og vi kan derfor slutte os til det forelagte Forslag, idet vi mener, at vi derigennem naar saa langt frem, som det er forsvarligt i Betragtning af Nødvendigheden af at værne vor Neutralitet, og som det i Øjeblikket politisk og økonomisk er gennemførligt. Men det er kun tvunget af Nøden, vi gaar med dertil, den Nød, som piner hele Verden, og som har sin Rod i, at man mellem Staterne indbyrdes eller rettere indenfor Folkeforbundet endnu ikke er naaet frem til Aftaler om Nedsættelse af Rustningerne eller en fælles Afrustning, ej heller til Vedtagelse af en obligatorisk international Domstol til at afgøre Stridigheder mellem Staterne, i Stedet for at disse, som det hidtil er sket, afgøres gennem Krig. Desværre er det jo hidtil ikke lykkedes Statsmændene Verden over at naa frem til Enighed om at gribe til disse to Lægemidler, Afrustning saa vidt muligt og Voldgift. Arbejdet paa Indskrænkning af Rustningerne hindres og hemmes stadig af nationale og politiske Vanskeligheder, og at naa et positivt Resultat synes i Øje-

blikket at være ganske uoverkommeligt. Men man maa dog haabe, at Tanken og Idealet maa blive holdt fast med lige saa uovervindelig Sejghed og Energi, thi saa maa der vel med Tiden kunne findes en Vej frem til fredeligere og tryggere Tilstande i Verden. Jeg tror ikke, det er for meget sagt, at det maaske vilde gaa noget lettere at komme frem mod Maalet, end det i Øjeblikket gaar — thi i Øjeblikket staar man stille, man gaar ikke —, hvis alle de Kræfter blev brugt, som vil arbejde for Fred; men det bliver de ikke. Jeg tænker her paa de mange Millioner Kvinder, som lever i de Stater, hvor Mænd strides og ikke kan naa til en Løsning af Afrustnings-spørgsmaalet. Kvinderne Verden over er stemt for Fred, ikke for Krig og Militarisme. I 1915, midt under Verdenskrigen, kunde saaledes Kvinder samles til en Fredskongres, hvortil der var sendt Repræsentanter ogsaa fra de krigsførende Lande. Organisationer derimod, ledede af Mænd, formaede ikke noget tilsvarende; selv en Kreds som Verdens kristelige Studenterforbund maatte opgive at holde Møder i den Tid. Der er saaledes en dyb Væsensforskel paa Mænds og Kvinders Natur overfor dette Spørgsmaal. Jeg tror, det vilde fremskynde Udviklingen mod Freden, om man blandt de mange udmærkede og kloge Mænd rundt om i Verden, der leder disse Spørgsmaal, tænkte noget mere paa den store Hjælp, som er til Rede for Sagens Gennemførelse, nemlig den store Skare af Kvinder, som af hele Hjertet ønsker at medvirke til, at vi skal have Fred i Verden, og ogsaa gjorde Brug af denne store Hjælp. Uden at blive beskyldt for at være ensidig Kvindesagskvinde tror jeg at turde sige, at hvis Kvinderne var fyldigere repræsenteret i de parlamentariske Forsamlinger Verden over, end Tilfældet er i Øjeblikket, vilde det være lettere at naa frem til et Resultat paa disse Omraader, saa Retten blev sat i Magtens Sted. Nu er det jo i alle Lande kun Mænd, der afgør disse Spørgsmaal, Spørgsmaal, der har vital Betydning for hvert eneste lille Hjem og for alle de Kvinder og Børn, som lever i de Tusinder af Hjem. Jeg synes, det vilde være klogt og ganske naturligt, om man ogsaa her brugte Kvinderne